

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Biskupcu I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Wilchowska
Protokolant:	p.o. sekr. sąd. Natalia Zabłocka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 marca 2017 r. w B.

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.

przeciwko S. H.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. wniósł o zasądzenie od pozwanej S. H. kwoty 215,38 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie i kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwana oraz (...) zawarli 5 marca 2012 r. umowę pożyczki o identyfikatorze (...) (numerze referencyjnym (...)), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną jednocześnie zobowiązała się do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie określonych w tejże umowie. Strona pozwana nie wywiązała się z zawartej umowy wobec czego kwota należności głównej stała się wypłacalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia. Wierzyciel pierwotny wzywał pozwaną do zapłaty należności informując, że w przeciwnym wypadku wierzytelność zostanie przelana na powoda. W dniu 31 marca 2016 r. powód zawarł z (...) umowę przelewu wierzytelności cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Na zadłużenie pozwanej składają się następujące kwoty: 205,00 zł tytułem należności głównej oraz 10,38 zł skapitalizowanych odsetek naliczonych przez wierzyciela pierwotnego i przez powoda.

Pozwana S. H. nie zajęła stanowiska na piśmie, natomiast na rozprawie stwierdziła, że korzystała z usług firm udzielających pożyczek, ale wydawało jej się, że już dawno je spłaciła. Ponadto nie wie czy w ogóle z pierwotnym wierzycielem taką umowę zawierała, a jeżeli tak to mogło to być w 2012 r., z terminem płatności do marca 2013 r. Pozwana podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 31 marca 2016 r. (...) z siedzibą w H. zawarł z (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. umowę sprzedaży wierzytelności. Jak wynika z treści § 2 umowy Zbywca oświadczył, że przenosi na Fundusz Wierzytelności za cenę i na warunkach określonych w umowie, a Fundusz

oświadczył, że Wierzytelności nabywa za cenę i na warunkach określonych w umowie. Wraz z wierzytelnościami przechodzą na Fundusz wszelkie związane z nimi prawa, w tym zwłaszcza roszczenia o dalsze należne odsetki. Jako załącznik umowy wymienione zostały, między innymi, Wierzytelności (Załącznik nr 5) i pełnomocnictwa.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dnia 31.03.2016 r., k. 6-9; wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji k. 10)

(...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w dniu 21 grudnia 2016 r. wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej nr (...), w którym oświadczył, że przysługuje wobec S. H. wierzytelność, wynikająca z umowy pożyczki o identyfikatorze (...) w wysokości 215,38 zł, na którą składa się należność główna – 205,00 zł oraz odsetki w kwocie 10,38 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych k. 7)

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

S. H. w niniejszym postępowaniu podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

W ocenie Sądu pozwana podnosząc zarzut przedawnienia skutecznie uchyliła się od obowiązku zaspokojenia zobowiązania, nawet przy założeniu, że takowe faktycznie istnieje. Powód nie wskazał żadnych okoliczności, które mogłyby świadczyć, że roszczenie nie uległo przedawnieniu. Nie dołączono do pozwu żadnych dokumentów na tę okoliczność.

Zgodnie z treścią przepisu art. 117 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§2).

W przedmiotowej sprawie powód niewątpliwie dochodzi roszczenia majątkowego – domaga się bowiem zasądzenia na jego rzecz od pozwanej kwoty 215,38 zł wraz z odsetkami. Zgłoszone przez powoda roszczenie nie jest objęte żadnym wyjątkiem od zasady przedawniania się roszczeń majątkowych.

Terminy przedawnienia roszczeń majątkowych reguluje przepis art. 118 kc (stanowiący *lex generalis*), który wskazuje, że jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Roszczenie dochodzone przez powoda bez wątpienia związane było z prowadzoną przez (...) z siedzibą w H. działalnością gospodarczą, a zatem termin przedawnienia tego roszczenia wynosi 3 lata. Jak wynika z treści przepisu art. 120 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie umowa zawarta została w 2012 r. Do akt nie został dołączony żaden dokument wskazujący na wypowiedzenie zawartej umowy, pozwalający ustalić wymagalność dochodzonego roszczenia. Niewątpliwie w dniu ustalonym jako termin spłaty pożyczki roszczenie było wymagalne. Powód nie podał na jaki okres umowa została zawarta, więc Sąd uznał za prawdziwe twierdzenia pozwanej w tym zakresie, która wskazywała, że określono roczny termin spłaty. Od tej daty zatem należy liczyć 3-letni termin przedawnienia roszczenia. W związku z powyższym przedawnienie roszczenia wynikającego z przedmiotowej umowy nastąpiło z upływem 5 marca 2016 r.

Przedawnienie jest instytucją prawa bezwzględnie obowiązującego (*ius cogens*) i regulujące je przepisy nie mogą być uchylone lub zmienione wolą stron – zgodnie z treścią przepisu art. 119 kc, terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną.

Należy zauważyć, iż zgodnie z treścią przepisu art. 117 § 2 kc sam upływ terminu przedawnienia nie wywołuje skutku przedawnienia, lecz powoduje powstanie po stronie tego, przeciw komu przysługuje roszczenie, uprawnienia do

uchylenia się od jego zaspokojenia. Dotyczy to nie tylko roszczenia głównego, ale i odsetek za opóźnienie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10.11.1995r., III CZP 156/95). Ten przeciwko komu roszczenie przysługuje, zachowuje pełną swobodę korzystania z przedawnienia, chyba że po upływie terminu przedawnienia, zrzeka się tego zarzutu. Pozwana w niniejszej sprawie nie zrzekła się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż pozwana S. H. skutecznie podniosła zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Skorzystanie przez pozwaną z przysługującego jej prawa i uchylenie się od zaspokojenia roszczenia obliguje Sąd do oddalenia żądania pozwu obejmującego przedawnione roszczenie.

W tym stanie, na podstawie powołanych przepisów, Sąd powództwo oddalił.